

Jedna noc

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Zakázaná

POKRAČOVANIE VÁŠNIVÉHO
ROMÁNU SLÚBENÁ

IKAR

~ Jedna noc ~

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Zakázaná

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Jodi Ellen Malpas
DENIED

Copyright © 2014 by Jodi Ellen Malpas
Translation © 2019 by Andrea Vargovčíková
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6689-6

*Venujem babke, pratete Doll a pratete Phyllis.
V Oliviinej starkej sa všetky nájdete.
Chýbate nám. xxx*

POĎAKOVANIE

Miliónkrát ďakujem všetkým svojim spolupáchatelom. Vy viete, o koho ide! Som rada, že vás mám. Špeciálne ďakujem patrí mojej vydavateľke Leah, ktorá sa takmer vyžíva v redakčnej úprave kníh. Zdôrazňujem slovo takmer! Rada s tebou pracujem. Ďakujem ti za všetko, aj za to, že si odkryla moju pravú tvár. Ďakujem výtvarnému oddeleniu v oboch svojich vydavateľstvách, anglickom aj americkom. O obálke sa vyjadrujem iba hmlisto, a vy predsa vždy trafíte môj vkus. Ďakujem!

Ďakujem aj vám, moje milé dámy. Najradšej by som vás vzala na mojito a pili by sme ho až do bezvedomia!

Dúfam, že knihu *Zakázaná* si užijete.

Vaša Jodi

PROLÓG

William Anderson pomaly položil telefón a oprel sa o chrbát veľkej kancelárskej stoličky. Priložil si ruky spojené prstami k ústam a v mysli si do zbláznenia prehrával desaťminútový rozhovor. Nevedel, čo si o tom myslieť, vedel však, že potrebuje panáka. A poriadneho. Prešiel k staromódnemu baru v tvare zemegule a zdvihol veko. Nesiahol po najobľúbenejšej whisky, poslúži mu akýkoľvek alkohol. Do pohára si nalial bourbon až po okraj, polovicu vypil takmer na jeden dúšok a vzápätí si dolial. Bolo mu horúco a potil sa. O zvyčajný pokoj ho pripravili dnešné odhalenia. Nevidel nič iné, iba nádherné začírované oči. Boli všade, kam sa pozrel, mučivo mu pripomínali jeho zlyhanie. Uvoľnil si kravatu a rozopol vrchný gombík na košeli v nádeji, že sa mu bude lepšie dýchať. Márne. Naďalej mu zvieralo hrdlo. Minulosť sa vrátila ako strašiak. Vždy sa záväzkov stránil, no teraz zlyhal. Znova sa mu to prihodilo.

V jeho svete sa rozhodnutia robili s jasnou hlavou – to bola jeho doména. Zvyčajne. V jeho svete malo všetko svoj dôvod a za normálnych okolností ním bolo jeho slovo – ľudia ho počúvali, rešpektovali. Teraz mal pocit, že stráca kontrolu, a to sa mu nepáčilo. Zvlášť keď išlo o ňu.

„Na tieto somariny som pristarý,“ zamrmal si popod nos a klesol na stoličku. Po ďalšom výdatnom dúšku bourbonu si

oprel hlavu a zadíval sa na strop. Už predtým ho zmiatla a zrejme sa jej to podarí znova.

Liezlo mu to na mozog. Navyše, do komplikovanej rovnice bolo treba pripočítať Millera Harta, a tak nemal veľmi na výber. Bez ohľadu na zásady... alebo na lásku k tej žene.

1. KAPITOLA

Už som nebola paňou svojho osudu. Moje ochranné múry, na ktorých som tak usilovne a tvrdo pracovala, zrovnal so zemou Miller Hart. Dospela som do bodu, keď bolo najdôležitejšie vrátiť sa k predošlej životnej stratégii, nasaď si masku vyrovnanosti a nestrácať ostražitosť. Tento muž ma skúšal a naďalej skúša. Verila som mu a podľahla. Ako horko som to už oľutovala. Bože, ako som sa len bála, že ma pre moju minulosť opustí, a pritom zbytočne. Toho som sa mala báť najmenej.

Miller Hart bol luxusný gigolo. Padlo síce slovo „ Eskort“, ale ani jemnejší výraz na tom nič nezmení.

Miller Hart predával svoje telo.

Miller Hart sa ponižoval.

Miller Hart bol rovnaký ako moja mama. Zamilovala som sa do nedosiahnuteľného muža. Celé roky som iba prežívala a on ma zobudil, aby neskôr nahradil ten osviežujúci pocit bezútešnosťou. Vysal zo mňa život a teraz som sa cítila ešte horšie, než keď som ho stretla.

Vlastný omyl ma ponížil, zranenie však bolelo ešte väčšmi. Paralyzovalo ma. Prežila som najdlhšie dva týždne a zostával mi zvyšok života na to, aby som sa s tým vyrovnala. Najradšej by som zavrela oči a už nikdy ich neotvorila.

Ustavične som sa vracala k noci v hoteli – k spútaným zápäs-

tiam, chladnej, bezvýraznej tvári na ceste k vrcholu, k zmučenému výrazu, keď si uvedomil, akú bolesť mi spôsobil. Samozrejme, že som musela utiecť.

No netušila som, že bežím v ústrety ešte väčšiemu problému. Williamovi. Bola iba otázka času, kedy ma nájde. Prekvapila som ho. A spoznal Millera. William Anderson a Miller Hart sa poznajú. William isto bude vyzvedať, odkiaľ ho poznám a čo som robila v hoteli. Nielenže som prežila dva hrozné týždne, navyše som sa počas nich obzerala, kde sa objaví.

* * *

Ako v mrákotách som sa osprchovala a navliekla si všetko, čo sa mi dostalo pod ruku. Pomaly som zišla po schodoch. Starká práve vkladala bielizeň do práčky. Nečujne som sa posadila za stôl v kuchyni. V týchto dňoch si však starká vyvinula akýsi radar, odhalila každý môj pohyb, nádych aj slzu, či už bola pri mne, alebo nie. Starala sa o mňa, hoci som ju matla, súcitila so mnou a zároveň ma povzbudzovala. Vzala si do hlavy, že ma presvedčí, aby som v stretnutí s Millerom Hartom videla aj pozitíva. Kdeže, ja som vnímala iba trápenie a bolesť. Nikoho takého ako on už nestretnem. Žiaden muž nevzbudí vo mne také pocity ako on, pri nikom inom sa už nebudem cítiť chránená, milovaná a v bezpečí.

Aká irónia. Odjakživa som opovrhovala mamou preto, lebo ma opustila kvôli mužom, pôžitku a darčekom. A hľa, ukázalo sa, že Miller Hart nie je o nič lepší. Predával svoje telo a bral peniaze výmenou za ženskú rozkoš. Vždy keď si ma pritúlil a nežne držal v náručí, akoby sa zbavoval poškvernenia inou ženou. Zo všetkých mužov na svete, ktorí ma mohli zaujať, som si vybrala práve jeho. Prečo?

„Nechceš ísť so mnou do pondelkového klubu?“ navrhla starká nenútene. Sťažka som prehltla kukuričné lupienky.

„Nie, ostanem doma.“ Ponorila som lyžičku do misky. „Vyhrala si včera večer v bingu?“

Zopár ráz odrkla, nasypala prací prášok a zabuchla dvierka na práčke. „Figu borovú! Škoda času.“

„Načo si tam teda šla?“ opýtala som sa a pomaly miešala lupienky.

„Aspoň som to tam roztočila.“ Zažmurkala a pousmiala sa. V duchu som ju prosila, aby do mňa nerýpala. Moja prosba nebola vyslyšaná. „Olivia, smrť tvojho starého otca som roky oplakávala.“ Ohromila ma, ani v najmenšom som nečakala, že začne hovoriť o starkom. „Prišla som o životného partnera a vyronila more slz.“ Rozmýšľala som, či môj žiaľ za mužom, ktorého som vlastne nepoznala, nepovažuje za smiešny. „Nemyslela som si, že sa ešte niekedy budem cítiť ako človek.“

„Pamätám sa,“ hlesla som. A pamätala som sa aj na to, že som jej smútok takmer znásobila. Ešte sa nespamätala z maminho zmiznutia a už sa musela vyrovnávať so smrťou milovaného Jima.

„Ale stalo sa to. Teraz sa ti to možno nezdá, ale čoskoro zistíš, že život ide ďalej.“ Vyšla na chodbu. Ostala som sama s myšlienkami na jej slová a s pocitom viny. Oplakávala som niečo, čo som ani nemala, a ona to v pokuse zlepšiť mi náladu porovnávala so stratou manžela.

Ponorila som sa do myšlienok. Premietala som si každé stretnutie, každý bozk, každé slovo. Sadisticky som sa mučila, a pritom som si za to mohla sama. Koledovala som si o to. Slovo beznádej nadobudlo nový význam.

Z dumania ma vytrhlo cinknutie mobilu. Nemala som náladu na rozhovor, a už vôbec nie s mužom, čo mi zlomil srdce. Pri pohľade na jeho meno som spustila lyžičku do misky a civela na displej. Spanikárila som, srdce mi divo búšilo. Mimovoľne som sa odtiahla od telefónu a ochabla. Svaly mi vypovedali poslušnosť, iba tá prekliata pamäť fungovala naplno. Vybavovala som si každú chvíľu strávenú s Millerom Hartom. Do očí sa mi tisli slzy zúfalstva. Mala by som sa na tú esemesku vykašľať. Nebolo by rozumné zaoberať sa ňou.

Nuž, nesprávala som sa rozumne. Odkedy som stretla Millera Harta, nebola som to ja.

Otvorila som mobil a prečítala si ju.

Ako sa máš? Miller Hart x

Zamračila som sa a prečítala si ju znova. Myslí si, že som naňho už zabudla? Na Millera Harta? Ako sa mám? Čo si o mne myslí? Že tancujem od radosti, lebo som od vychýreného londýnskeho gigola Millera Harta dostala zopár kôl zadarmo? Zadarmo určite nie, ani zďaleka. Za skúsenosti a čas strávený s týmto chlapom draho zaplatím. Napadalo mi toľko otázok, úplne ma domotali. Zatiaľ mi stačilo vyrovnávať sa s tým, že som stratila jediného muža, ktorému som odhalila svoje vnútro. Nezvládala som to.

Ako sa teda mám? „Prišerne!“ Skríkla som na mobil a tak som palcom trieskala na ikonu Vymazať, až ma rozbolel. Od jedu som hodila mobil do steny. Ani som sa nemykla, keď sa rozbil a úlomky sa rozleteli po celej kuchyni. Prudko som dýchala a sotva vnímala náhlivé kroky.

„Prepánajána, čo sa deje?“ ozvala sa mi prestrašená starká spoza chrbta. Neotočila som sa. „Olivia?“

Prudko som vstala, až stolička so škripotom odletela. „Idem von.“ Na starkú som sa ani nepozrela, prebehla som po chodbe, strhla bundu z vešiaka a tašku zo stojana.

„Olivia!“

Nasledovali ma duniace kroky. Otvorila som vchodové dvere a takmer som vrazila do Georgea. „Bré... och!“ Udivene sledoval, ako som sa okolo neho prevalila. Jeho veselosť v okamihu vystriedal údiv.

* * *

Postávala som pri vchode do posilňovne. Určite som vyzerala, akoby som sem vôbec nepatrla. Všetky stroje sa mi javili ako vesmírne lode so stovkami gombíkov alebo páčok, o ich účele som

nemala ani poňatia. Minulotýždňová úvodná hodina ma skvele rozptýlila, no informácie a inštrukcie mi vyfučali z hlavy v okamihu, ako som opustila toto exkluzívne fitko. Obzerala som sa okolo seba a bezmyšlienkovito krútila prsteňom. Muži a ženy funeli na bežiacich pásoch, potili sa na bicykloch a pri dvíhaní závaží. Všetci sa tvárili, že presne vedľa, čo robia.

V nádeji, že splyniem s davom, som sa vybrala k zásobníku s vodou a vyliala do seba pohár ľadovej tekutiny. Váhaním som strácala čas, ktorý som mohla venovať odbúravaniu stresu a hnevu. Zrak mi padol na opustené boxovacie vrece vo vzdialenom kúte. Rozhodla som sa začať ním. Našťastie, neboli na ňom nijaké gombíky ani páčky.

Navliekla som si boxovacie rukavice. Tvárila som sa ako profesionálka, akoby som sem chodila ako na klavír a začínala každý deň so spotenou tvárou. Zapla som si suchý zips na rukaviciach a opatrne štuchla do vreca. Prekvapilo ma, aké je ťažké. Sotva sa pohlo. Napriahla som sa a štuchla znova. Obrovské vrece sa pohlo hádam iba o pár milimetrov. Isto bolo plné kameňov. Do ďalšieho úderu som vložila viac úsilia. So zavrčaním som doň buchla a tentoraz sa zahojdalo, vzdialilo sa, na chvíľu akoby zastalo a vzápätí sa vrátilo ku mne. Prirýchlo. Zaraz som odtiahla ruku, potom ju rýchlo vystrela, aby ma vrece nezrazilo na zem. Vreco mi narazilo do päste, až mi rozvibrovalo rameno, a rozhýbalo sa opačným smerom. Usmiala som sa, rozkročila sa a čakala na jeho návrat. Znova som udrela a poslala ho preč.

Až keď ma rozbolelo rameno, osvietilo ma, že mám rukavicu aj na druhej ruke. Udrela som do vreca ľavačkou. Spokojne som sa usmiala. Stretnutie vreca s pästou bolo fajn. Pot sa začínal zo mňa liať, ako som do vreca rytmicky udierala. Povzbudzovala som sa výkrikmi a už som netĺkla iba vrece. Páčilo sa mi to.

Ani neviem, koľko času prešlo, keď som však prestala, bola som mokrá ako myš, hánky ma boleli a prerývané som dýchala. Zastavila som vrece a ostražito sa poobzerala okolo seba. Všimol si ma niekto? Nikto. Nik mi nevenoval pozornosť, každý sa sú-

stredil na týranie vlastného tela. Usmiala som sa sama pre seba, z poličky som si vzala pohár s vodou a uterák, utrela si čelo a vyšla z obrovskej miestnosti na chodbu. Po prvý raz za posledné týždne som sa cítila pripravená začať deň.

Srkajúc vodu som zamierila do šatne. Kráčala som ľahko, akoby som sa zbavila celoživotného stresu a trápenia. Aká irónia. Takýto pocit úľavy som doteraz nezažila a len tak-tak som odolala nutkaniu vrátiť sa dnu a búšiť do vreca ďalšiu hodinu. No meškala by som do práce, preto som odolala. Zajtra ráno sa vrátim, ba možno ešte dnes po práci, a budem to vrece mlátiť, kým po Millerovi Hartovi a po bolesti, ktorú mi privodil, neostane ani stopy.

Prechádzala som popri sklených dverách a do každých nazrela. Za jednými som videla pevné chrbty ľudí, ktorí išli dušu vypľuť na stacionárnych bicykloch, za druhými sa ženy zvíjali vo všemožných polohách, za ďalšími mužov utekajúcich dopredu a dozadu a náhodne dopadajúcich na cvičebné podložky v rôznych súboroch vzporov a cvikov na brucho. Zrejme šlo o skupinovky, ktoré mi opisoval inštruktor. Možno by som jednu či dve mala skúsiť. Alebo rovno všetky.

Pri posledných dverách pred dámskymi šatňami som zastala. Čosi ma upútalo, tak som cúvla a nazrela cez sklo do miestnosti. Viselo v nej podobné boxovacie vrece ako to, ktorému som pred chvíľou dala na frak. Hojdalo sa, ale nevidela som pôvodcu pohybu. Zachmúrila som sa a pristúpila k dverám. Prebehla som miestnosť pohľadom. Vzápätí som sa prudko nadýchla a odskočila, akoby ma zasiahol elektrický prúd. Do zorného poľa mi vošiel muž, do pol pása nahý a bosý. Srdce mi išlo vybuchnúť. Pohár vody aj osuška mi vypadli z rúk a pokúšal sa o mňa závrat.

Mal na sebe šortky, ktoré nosieval, keď chcel, aby som sa pri ňom cítila príjemne. Rozochvená som znova nazrela dnu, aby som si overila, že nemám halucinácie. Kdeže. Bol to on a vystavoval na obdiv vyrysovanú postavu. Útočil na vrece, akoby ho ohrozovalo, častoval ho silnými údermi pästí a prudkými kopmi. Uskakoval pred ním a zároveň naň útočil. Vyzeral ako profík. Ako bojovník.

Vrástla som do zeme. Pozorovala som Millera, ako sa s ľahkosťou pohybuje okolo vreca a obviazanými päťami doň neprestajne búši. Jeho chrapľavé výkriky sa rozliehali po miestnosti a mne behal mráz po chrbte. Koho to vlastne tlkol?

Horúčkovo som uvažovala a mlčky sledovala uhladeného, vychovaného čiastočného džentlmena zmeneného na posadnutého muža, pred ktorého výbušnosťou ma varoval. Hneď som sa však stiahla, keď chytil vrece oboma rukami a oprel sa oň čelom. Chrbát sa mu leskol od potu a vzdúval od prudkých nádychov. Potom sa začal pomaly otáčať k dverám. Zamrzla som, zhypnotizovaná som sa mu dívala na spotenú hrud', pohľadom som putovala po trupe až k profilu. Vedel, že ho niekto pozoruje. Vy-dýchla som a vbehla do šatne.

„Ste v poriadku?“

Pozrela som sa na sprchu. Žena omotaná osuškou a s turbanom na hlave ma prekvapene pozorovala. „Samozrejme,“ ubezpečila som ju. Až teraz som si všimla, že sa opieram o dvere. Tvár mi už nemohla viac horieť.

Usmiala sa a viac si ma nevšímala. Našla som svoju skrinku a vytiahla tašku. Voda bola prihorúca. Potrebovala som ľad. Po piatich minútach babrania s ovládačmi som to však vzdala. Osprchovala som sa a umyla si pomotané, spotené vlasy. Môj novonadobudnutý pokoj zničil pohľad naňho a teraz som ho nedokázala dostať z hlavy. V Londýne sú stovky fitnesscentier. Prečo som si vybrala práve toto?

Nemala som však čas priveľmi sa zamýšľať ani oddávať sa príjemne horúcej vode, ktorá mi masírovala svaly. Ponáhľala som sa do práce. Kým som sa usušila a obliekla, prešlo desať minút. Z posilňovne som sa vykradla so sklonenou hlavou vtiiahnutou medzi plecia, pripravená na hlas, ktorý na mňa prehovorí, na dotyk, ktorý vo mne zapáli oheň. Podarilo sa mi však nepozorovane uniknúť a ponáhľala som sa na metro. Popásla som si oči na Millerovej dokonalosti, no neprospeľo mi to.

2. KAPITOLA

Len čo v bistro utíchol poludňajší zhon, Sylvie sa na mňa vrhla ako vlčica. „Tak spusti,“ vyzvala ma a hodila sa ku mne na pohovku.

„Nie je o čom.“

„Prosím ťa, Livy! Celé dopoludnie si sa tvárila, akoby ti uleteli včely.“

Úkosom som na ňu fľochla. Moja netrepezlivá kolegyňa zovrela svetloružové pery do tenkej čiarky. „A čo?“

„Tváriš sa dosť znechutene.“

„Napísal mi esemesku,“ utrúsila som. Zvyšok som zamlčala. „Vraj ako sa mám.“

Zasmiala sa, vzala si odo mňa plechovku koly a nahlas si uchlipla. „Namyslený imbecil.“

Bez rozmýšľania som na ňu vybehla. „Nie je imbecil!“ vykrikla som. Hneď som zavrela ústa a oprela sa o pohovku. Významne sa na mňa pozrela. „Nie je imbecil a nie je namyslený,“ zopakovala som pokojne. Bol láskyplný, pozorný a ohľaduplný... keď sa nesprával ako namyslený imbecil... alebo najvychýrenejší londýnsky luxusný spoločník. S povzdychom som sklonila hlavu. Visieť na krku jednému prostitútovi bola smola. Ale dvom? Absurdné!

Stisla mi kolená. „Dúfam, že si ho nepobavila odpoveďou.“

„Nemohla by som, aj keby som chcela. Ale nechcem,“ vyhlásila som a vstala.

„Prečo?“

„Rozbil sa mi mobil.“ Bez ďalšieho vysvetlenia som odišla od zamračenej Sylvie.

O rozchode s Millerom som jej povedala iba toľko, že za to mohla iná žena. Tak to bolo jednoduchšie. Pravdu by som nedokázala vysloviť.

Vošla som do kuchyne, Del a Paul sa na niečom pučili od smiechu, obaja držali v jednej ruke nôž a v druhej uhorku. „Čo je také vtipné?“ vyzvedala som. Zarazili sa a ich veselý výraz pri pohľade na mňa nahradila ľútosť. Došlo im to. Mala som to napísané na tvári.

Del sa prebral ako prvý, ukázal na mňa nožom a usmial sa. „Livy bude rozhodkyňa. Je nestranná.“

„O čom mám rozhodovať?“ zaujímala som sa a odstúpila od stola.

Paul tľoskol jazykom a odtisol Delovi ruku. Usmial sa na mňa. „Súťažíme v krájaní uhorky. Tvoj šéf sa naparuje ako kohút, vraj ma porazí.“

Nasilu som sa zasmiala a oboch ich prekvapila. Už som videla Paula krájať uhorku alebo som sa o to aspoň snažila. Ruky sa mu hýbali ako blesk a zeleninu nakrájal úhľadne, každý plátok steslenená dokonalosť. „Veľa šťastia!“

Del sa na mňa žiarivo usmial. „Livy, miláčik, ja šťastie nepotrebujem.“ Pripravil sa a položil uhorku na dosku. „Odštartuj nás.“

Paul prevrátil oči a odstúpil. Múdro, vzhľadom na to, ako Del držal nôž. „Môžeme?“ Podal mi hodinky.

„Toto robíte pravidelne?“ Vynulovala som stopky.

„Hej,“ odvetil Del a sústredil sa na uhorku. „V krájaní papriky, cibule a šalátu ma porazil, ale uhorka je moja.“

„Kedy začíname?“ ozval sa Paul. Stisla som stopky a Del sa pustil do masakrovania úbohej zeleniny.

„Hotovo!“ vykrikol bez dychu a pozrel sa na mňa. Až sa spotil. „Koľko mi to trvalo?“

Pozrela som sa na stopky. „Desať sekúnd.“

„Ha-há!“ vyskočil a Paul mu okamžite vzal nôž. „Teraz sa ukáž, pán šéfkuchár!“

„Hračka,“ vyhlásil Paul, zaujal polohu pri doske na krájanie, odsunul rozsekanú uhorku a nachystal si novú. „Odštartujte ma.“

Rýchlo som nastavila stopky. Presne včas, lebo Del skríkol: „Teraz!“

Paul úhladne nakrájal uhorku, na rozdiel od Delovho masakrovania. „Hotovo,“ vyhlásil pokojne, bez potu a dychčania, napriek telnatej postave.

Pri pohľade na stopky som sa v duchu usmiala. „Šesť sekúnd.“

„Vypadni odtiaľto!“ vykrikol Del, prepochoďoval ku mne a vytrhol mi hodinky. „Určite si si to zle pozrela.“

„Ani náhodou!“ zasmiala som sa. „Mimochodom, Paul krájal, ty si sekal.“

Zalapal po dychu a Paul sa smial so mnou. Žmurkol na mňa. „Takže teraz mám papriku, cibuľu, šalát a uhorku.“ Paul značkováčom nakreslil veľkú fajku pri obrázku uhorky na stene.

„Hovadina,“ zavrčal Del. „Kamoš, nebyť tuniakového sendviča, už by si tu nebol.“ Na Delovej mrzutosti sme sa smiali ešte viac. Šéf odmašľoval so slovami: „A upracte!“

„Chlapi,“ zamyslela som sa.

Paul sa priateľsky usmial. „Moja, aspoň sme ti zlepšili náladu.“ Láskyplne ma pohladil po ramene, nerobil z toho vedu. Potom sa odo mňa vzdialil a potriasol panvicou na sporáku. Spokojne si pískal a ja som si uvedomila, že môj hnev opadol. Potrebovala som sa rozptýliť.

* * *

Popoludnie sa neskutočne vlieklo, čo nebolo dobré znamenie. Zamykanie bistra ostalo na mne a Paulovi, Sylvie odišla skôr, aby si v miestnej krčme obsadila miesto v prednom rade. Tešila sa na dnešnú kapelu. Dobrú polhodinu ma otravovala a prehovárala, aby som šla s ňou.